hed berusede hende. Aldrig havde hun sunget saaledes, — aldrig givet sig saaledes hen. Hun følte pludselig, at der i hendes Stemme var en dragende Magt, stærk som hos den ubekendte Sanger.

Det knagede i Grenene, og lidt efter hørte hun tunge, faste Fodtrin lige i Nærheden.

Inde mellem Træerne kunde hun skelne Omridsene af en stor, kraftig Mandsskikkelse.

Hun saa, at han stod stille og saa paa hende, fjernede sig lidt, som om han vilde gaa; men kom nu helt hen til hende.

„Var det Dem, som sang slig?" spurgte han og snappede tungt efter Vejret.

„Ja, det var det nok."

„Jeg troede næsten, det var Huldren, som lokkede mig."

„Det var det nok ogsaa. Er De ræd for Huldren, De?" spurgte hun.

„Jeg er ikke ræd for noget, — ikke en Gang slig fint Kvindfolk, som Dem," sagde han overmodigt og lo, saa de hvide Tænder skinnede i Munden.

„Ikke det? — saa sæt Dem her hos mig og syng for mig."

„Nej da!"

„Jo, ellers tror jeg, De er ræd for Huldren alligevel, De."

„Aa, for noget Tøv, Storstadsfolk kan hitte paa. Jeg synger ikke nu, jeg, fordi De ærter mig"

„Ja, ja, da! Men ræk mig dog i det mindste Haanden og hjælp mig op, ellers tror jeg alligevel, De er ræd for . . . ."

„For Huldren? — Nej, da! Men vel for Kvindfolk, der synger slig, at man ikke kan faa slippe bort det igen. . . . . Naa, der er vel ikke saa stor Fare ved det endda", sagde han pludselig og greb fat i begge hendes smaa, hvide Hænder og løftede hende op med et voldsomt Ryk.

„Jeg er nok den stærkeste endda, jeg, Frøken", sagde han uden at slippe Taget i hende.

„Ja, jeg er kun en lille Stakkel," sukkede hun og saa op paa ham med sine store, tungsindige Øjne.

Saa sørgmodig hun saa ud! og saa dejlig som hun var!

Hans Blik blev saa fuldt og varmt, da det mødte hendes, — hun følte, hvorledes det ligesom kærtegnede hele hendes Skikkelse.

„Har nogen været vond ved Dem, Stakkar? — De er jo ved at graate."

„Nej, nej! Det er bare mig selv, der er styg og utaknemmelig."

„De!! — nej, De er god! De er . . . aa, jeg skønner ikke, hvad De er; men jeg kunde tage Dem og bære Dem bort over Fosser og Fjælde; — — — langt bort, hvor ingen uden jeg fik se min hvide Sangfugl."

Han slog pludselig Armene om hende og knugede hende ind til sig.

Hun lukkede Øjnene, — følte ikke Kraft til at gøre Modstand. Det svimlede næsten for hende. Hun syntes atter, hun gled bort med Strømmen; — hun turde slet ikke aabne Øjnene, for saa maatte det hele være forbi, saa skulde hun igen vende tilbage til den endeløse Virkelighed, som hun et Øjeblik var sluppen uden for. . . . . .

Bare drømme et Øjeblik og saa . . . .

Hun rev sig hurtigt ud af den fremmedes Arme.

„Nu maa jeg nok se at komme tilbage til de andre," sagde hun hurtigt, snappende efter Vejret. „Det er, som var her Troldom i disse Skove. Man suger sig nok en Rus til i al den Granduft, man indaander. Jeg har glemt Tid og al Ting, og nu er det bleven saa mørkt herinde, at jeg hverken kan se Vej eller Sti mere."

„Er De ræd for Mørket?" spurgte han sagte.

„Nej, men jeg véd ikke, hvorledes jeg skal finde Vejen hjem til Hotellet paa Frognersæteren. Jeg er fremmed, forstaar De. Jeg kom først hertil i Gaar Aftes og skal rejse herfra igen i Morgen."

„Jeg skal følge Dem op over til Sæteren. De skal ikke være saa ræd det. Naar vi gaar ned om Aasen, er der en Snarvej dertil; den er nok svært brat for Kvindfolk, men De er jo ung og let, og der er saa vakkert helt dernede, naar Maanen blinker i Fossefaldet."

„Ja, Tak! — Men kom saa, om De vil være saa venlig at følge mig. Jeg har allerede været for længe borte; min Mand er vist ængstelig for mig."

„Saa! — hvorfor gik da Manden Deres fra Dem her i Skogen?"

„Det var mig, som gik fra ham. — Jeg var saa træt . . . . . det var saa godt at være lidt alene."

„Er Fruen da ikke glad i Manden Deres? Er han ikke snild mod Dem?"

„Jo, jo vist er han det. Han er saa god, saa god; jeg kan faa alt, hvad jeg peger paa. Han føjer mig i alle mine Luner uden netop det: at lade mig være ene et Øjeblik. Derfor fik jeg saadan en Lyst til at løbe bort fra ham, medens han og de andre Tyskere talte Kirkespir deroppe fra Udsigtstaarnet."

„Naa, saa Fruen har det ogsaa slig, saadan med at længte bort fra det, man helst skulde blive ved, ... saadan at man vil over de høje Fjælde eller ind i de dybe Dale . . . . . hen, hvor man ikke har noget at skøtte . . . . . hen, hvor Troldtøj og Huldreprinsesser tager Vid og Sans fra en."

„Ja, saadan er jeg. Men De sagde jo, at De ikke troede paa Huldren."

„Nej, Frue. Det er ogsaa bare Tøv og Snak, det jeg her staar og siger. — Skal jeg sige Dem, hvad jeg tror paa? — Jeg tror paa, at der omme bag Aasen ligger en Hytte, og den Hytte er min, og inden for i Hytten sidder Konen min med en liden Gut paa Fanget og venter paa mig . . . . . Og saa tror jeg paa, at Deres Mand er ræd om Dem. . . . . Kom her, lad mig bære Dem over Elven, saa er De straks deroppe ved Frognersæteren.

Fru Minna veg et Øjeblik forskrækket tilbage.

„Jeg tør ikke! — Det er jo ikke andet end en Fyrrestamme, der slaar Bro over det skummende, larmende Dyb dernede."

„Ikke troede jeg, at Fruen var saa ræd om Livet," sagde Manden og begyndte leende at gaa baglænds ad den smalle, gyngende Bro. Da han naaede Midten, standsede han.

„Kom saa, Frue! — Kom, saa skal De se for Moro det er at staa herude. . . . . Kom!"

Det var ikke Menneskerøst, der kaldte paa hende. — Det var Gudens Stemme, saa sød og øm og saa stærk . . . . Det var Herskeren over de blinkende Vande og over de duftende Furuskove. Det var hendes Drømmes Gud. Større og stærkere og herligere end nogen Mand. . . . . Med ham havde hun staaet alene ude paa den smalle, gyngende Bro, med den lysende, straalende Nathimmel over sit Hoved og det brusende, gærende, — lokkende Dyb under Fødderne. . . . . Med ham havde hun levet . . . . . maaske kun et Øjeblik i Æventyrlandet mellem Himmel og Afgrund. . . . . .

Et Øjeblik rigere end hele hendes øvrige Liv. . . . . .

. . . . . .

Man havde virkelig været ængstelig over Fru Minnas pludselige Forsvinden; men des større blev Glæden ved hendes Tilbagekomst.

Champagnepropperne knaldede lystig til Velkomst for „den bjergtagne", og løssluppen Skæmt og Latter lød skingrende ud i den stille Sommernat. Men Fru Minna sad bleg og tavs, stirrende hen for sig, som om hun drømte.

Saa rejste hun sig pludselig. „Gute Nacht, ich bin so müde, Walter", sagde hun og listede sig sagte bort fra Selskabet.

Ja, Selskabet kunde saa godt forstaa, at hun maatte være træt, og at hun trængte til Ro, — „hun havde jo været vildfarende"; men godt var det da, at hun kom uskadt tilbage. . . . . .

Massi Bruhn.

Kvindesagen og Sproget.

Svar fra *K.* og *H.*

Vi kan fuldstændigt være enige med *V. B.* (se dette Blads Nr. 35) i, at det er „praktisk" at have forskellige Benævnelser paa Mand og Kvinde, ja vi gaar endnu videre og paastaar, at det simpelthen er nødvendigt. Derimod anser vi det ikke for nødvendigt, at tredie Persons personlige Stedord har forskellig Form efter Kønnet; denne Mening støtter vi paa den Iagttagelse, at der findes Sprog, som har opgivet denne Forskel. Derimod vilde vi anse det for ønskeligt at have et Stedord, som brugtes om Mennesker uden Hensyn til Kønnet. At der er Trang til et saadant Stedord, fremgaar deraf, at visse danske Dialekter har gjort Tilløb til at indføre det. Paa Jysk bruges hyppig *den* om Mennesker, naar Kønnet skal være ubestemt, medens det om bestemte Personer hedder *han* eller *hun*. I Skriftsproget vilde der være Brug for et saadant Stedord, ikke blot, hvor der tales om en ubestemt Person — hvor hyppigt dette Tilfælde er, kan enhver let overbevise sig om, naar *han eller hun* blot vil tælle efter, hvor tit det forekommer i *hans eller hendes* egen eller i *hans eller hendes* Bekendtes Tale og Skrift —; men der vilde ogsaa være Brug for det, naar Talen var om en bestemt, men ubekendt Person, der selv blot har betegnet sig med det fuldstændig kønsløse *jeg*; vi vilde i saa Fald ikke f. Eks. under vor Omtale af *V. B.'s* Modbemærkninger mod os atter og atter nødes til at udtrykke os ved Hjælp af et *hun (han?)* eller *han (hun?)*.

V. B. har Ret i, at Endelsen *-inde* er indført fra Tysk, men Uret i den Anskuelse, at de nordiske Sprog skulde have den mod-